

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 341.1

DOI <https://doi.org/10.32782/2521-1196.17.2023.3-9>

А. Б. Антонюк,

кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінального права та процесу,
Київський університет права
Національної академії наук України
e-mail: anastasiaana0502@gmail.com
ORCID ID: 0000-0001-8916-3575

П. Ю. Кравчук,

кандидат юридичних наук, доцент,
декан юридичного факультету,
ПВНЗ «Європейський університет»
e-mail: petro.kravchuk@e-u.edu.ua
ORCID ID: 0000-0003-4246-974X

ПРАВА ЗАСУДЖЕНОГО В РАЗІ ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ І МІЖНАРОДНИХ СУДОВИХ ОРГАНІВ У ЗВ'ЯЗКУ З ПЕРЕДАЧЕЮ ЗАСУДЖЕНИХ ОСІБ

Стаття присвячена питанням виконання вироку суду іноземної держави та приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України, що продовжує обвинувальну діяльність компетентного органу іноземної держави, оскільки вирішується питання про реалізацію наслідку засудження особи. Також потребує змістовного розширення і розгляду не тільки як встановлення події кримінального правопорушення, викриття особи, яка вчинила кримінальне правопорушення (її встановлення, повідомлення їй про підозру), складання обвинувального акта, пред'явлення обвинувачення, підтримання його у суді, застосування заходів забезпечення кримінального провадження, а й як забезпечення реалізації засудження особи шляхом фактичного виконання вироку.

Ключові слова: затриманий, обвинувачений, виконання вироку, кримінальне провадження, міжнародні договори.

Постановка проблеми та її актуальність.

Україна, як передбачено частиною третьою ст. 25 Конституції України, гарантує піклування та захист своїм громадянам, які перебувають за її межами. Така ж норма міститься у ст. 8 Закону України «Про громадянство України». Вона спрямована на законодавче забезпечення реалізації зазначеного конституційного положення.

Забезпечувати громадянам України можливість користуватися у повному обсязі правами, наданими їм законодавством країни перебування, міжнародними договорами, учасницями яких є Україна і держава перебування, захищати їхні інтереси, що охороняються законом, а в разі потреби вживати заходів щодо поновлення порушених прав громадян України, мають дипломатичні представництва і консульські установи України, їхні посадові особи.

Тому не випадково до сфери застосування Закону «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» відповідно до його статті 2 належать відносини, що виникають у разі реалізації прав і свобод людини незалежно від місця перебування громадян України. Це зобов'язує сприяти захисту прав громадян України, які перебувають за її межами, у разі їх порушення та звернення за допомогою до Уповноваженого.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питанням передачі засуджених осіб присвятили свої праці такі науковці, як Н.М. Ахтирська, З.П. Бортновська, Н.Г. Габлей, О.М. Дроздов, К.П. Задоя, А.Г. Маланюк, В.В. Рожнова, Г.П. Серета, Я.І. Тростянська, В.М. Філатов, М.І. Хавронюк та інші.

Мета статті – висвітлити питання забезпечення прав засуджених у разі визнання та виконання

рішень іноземних судів та міжнародних судових органів у зв'язку з передачею засуджених осіб, що розглядалися лише у межах загальних питань цієї форми міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Для того щоб говорити про передачу засудженого своїй країні, варто звернути увагу на дії, які слід вчиняти в разі, якщо вас затримали правоохоронні органи іноземної країни: насамперед вимагати, щоб про факт вашого затримання правоохоронні органи іноземної держави невідкладно інформували дипломатичну або консульську установу України в цій країні (Віденська конвенція про консульські зносини 1963 року).

У разі затримання необхідно дотримуватися таких правил:

- поводитися з представниками правоохоронних органів спокійно, ввічливо, не чинити опору та уникати дій, що можуть бути розцінені як провокативні;

- слід усвідомлювати, що наявність візи не гарантує допуск на територію іноземної держави. При цьому відмова у в'їзді здебільшого може бути оскаржена в адміністративному та/або судовому порядку за допомогою місцевого адвоката, сприяння якого може бути вирішальним у врегулюванні інциденту;

- громадянин України має законне право наполягати на отриманні детальних, у т.ч. письмових пояснень щодо причини інциденту, а також на контакт з Посольством або консульством України для отримання консульського захисту, метою якого є забезпечення користування громадянином України всіма правами, передбаченими законами іноземної держави та її міжнародними договорами.

Відповідно до вимог Консульського статуту України консул зобов'язаний стежити за тим, що стосовно громадянина України, якого взято під варту (заарештовано), затриманого за підозрою у вчиненні злочину, чи щодо якого вжиті інші заходи, які обмежують його свободу, а також щодо громадянина, який відбуває покарання у вигляді позбавлення волі, чи стосовно якого застосовано інші заходи судового або адміністративного впливу, було дотримано законодавство держави перебування і договорів, укладених Україною з цією державою, та міжнародних договорів, учасниками яких є Україна і держава перебування.

Консул зобов'язаний на прохання заінтересованих осіб і за своєю ініціативою відвідувати громадян України, які перебувають під арештом, затримані чи позбавлені волі в іншій формі або відбувають покарання. Консул зобов'язаний стежити, щоб таких громадян тримали в умовах, які відповідають

правилам гігієни і санітарії, і щоб вони не зазнавали жорстокого або такого, що принижує людську гідність, поводження.

За всіх обставин консул зобов'язаний домагатися особистої зустрічі з громадянином України, щоб упевнитися в тому, що права та інтереси цього громадянина не порушуються. Для виконання зазначених обов'язків консул звертається у кожному конкретному випадку до компетентного органу країни перебування, який, керуючись двосторонньою угодою чи Віденською конвенцією про консульські зносини 1963 року, розглядає таке клопотання.

Практична реалізація консульського захисту прав і законних інтересів громадян України за кордоном полягає у такому:

- виявлення випадків порушення прав та законних інтересів юридичних і фізичних осіб України за кордоном та в разі підтвердження таких фактів, вжиття заходів для відновлення таких прав і інтересів через застосування правових механізмів, передбачених законодавством іноземної держави, двосторонніми та багатосторонніми договорами, учасниками яких є Україна та іноземна країна, міжнародними юридичними прецедентами та звичаями;

- недопущення будь-якої дискримінації фізичних та юридичних осіб України за кордоном порівняно з громадянами країни перебування;

- надання сприяння, консультативної та методологічної допомоги фізичним та юридичним особам України за кордоном в одержанні інформації щодо особливостей законодавства іншої країни, у реалізації права наших співвітчизників на звернення до компетентних органів країни перебування;

- вжиття заходів у випадках затримання або арешту громадян України з метою забезпечення неупередженого розгляду їхніх справ компетентними та судовими органами країни перебування, надання необхідної консультативної допомоги, моніторингу судових слухань, перевірки умов тримання громадян України у місцях позбавлення волі та наявності у них скарг на умови тримання, можливості користування належним кваліфікованим правовим захистом тощо;

- вжиття заходів у межах компетенції для встановлення місцезнаходження фізичних осіб України за кордоном;

- співпраця з міжнародними і громадськими організаціями та благодійними фондами з метою вирішення питання повернення в Україну наших співвітчизників, які потрапили у скрутне становище за кордоном.

У всіх вищенаведених ситуаціях громадянам України рекомендується звертатися із письмовою заявою на поштову або електронну адресу

дипломатичного представництва чи консульської установи України у відповідній іноземній країні та очікувати роз'яснень для здійснення наступних процесуальних дій.

У кримінальному провадженні є передача засуджених осіб, яка здійснюється з метою забезпечення відбування засудженим покарання у країні, громадянином якої він є, метою чого є ресоціалізація засуджених осіб та зменшення витрат, пов'язаних з притягненням особи до кримінальної відповідальності [1].

Хоча КПК України і не передбачає для засудженого права на відбування покарання у країні свого громадянства, про його наявність можна стверджувати, виходячи із положень ст. 2 та 3 Конвенції про передачу засуджених осіб 1983 року, враховуючи, зокрема, положення про те, що особу, засуджену на території однієї Сторони, може бути передано на територію іншої Сторони, відповідно до положень цієї Конвенції, для відбування призначеного їй покарання. З цією метою засуджена особа може висловити державі винесення вироку або державі виконання вироку свої побажання бути переданою згідно з цією Конвенцією [4].

Як зазначає Я.І. Тростяньська, «передача засуджених осіб до позбавлення волі для відбування покарання в державі, громадянами якої вони є, – це акт міжнародної співпраці, що реалізується на основі міжнародного та внутрішньодержавного законодавства та полягає в передачі особи, що вчинила злочин і засуджена однією державою, іншій державі, громадянином якої вона є, для виконання покарання у вигляді позбавлення волі» [6].

Таким чином, для передачі засудженої особи характерно передання від держави, яка засудила особу, державі, громадянином якої є засуджений, юрисдикції виконання покарання щодо засудженої особи у випадках та на умовах, передбачених міжнародними договорами та національним законодавством.

Статтею 2 Конвенції 1983 р. визначаються загальні принципи передачі засуджених осіб. Насамперед закріплюється зобов'язання договірних держав якнайтісніше співпрацювати у тому, що стосується передачі засуджених осіб, у відповідності до положень зазначеної Конвенції. Так, особу, засуджену на території однієї держави, може бути передано на територію іншої, згідно з положеннями Конвенції, для відбування призначеного їй покарання.

Таким чином, компетентні органи держави, громадянином якої є засуджена особа, виходячи із винесеного вироку, мають прийняти рішення щодо його визнання (шляхом винесення окремого процесуального рішення, або без його винесення, погодившись

виконувати останнє) та виконання на своїй території. Із запитом про передачу засудженої особи може звертатися як держава винесення вироку, так і держава виконання вироку.

Важливою умовою передачі є згода засудженої особи або, коли з урахуванням її віку або фізичного чи психічного стану одна із двох держав вважає це за необхідне, – згода законного представника засудженої особи (п. d ч. 1 ст. 3 Конвенції 1983 р., п. 4 ч. 1 ст. 606 КПК України).

Частина 3 ст. 606 КПК України передбачає письмову форму згоди, однак, як логічно звертає увагу Н.Г. Габлей, «така побудова правової норми не зовсім вдала, оскільки не визначає ані форму документа, ані спосіб ознайомлення особи з правовими наслідками передачі; тому слід погодитись із пропозицією доповнити ч. 3 ст. 606 КПК України положенням про те, що згода засудженого чи його законного представника повинна бути висловлена в письмовій протокольній формі» [2].

Відзначимо при цьому, що засуджена особа, яка дала згоду на передачу в іноземну державу для подальшого відбування покарання, може відмовитися від такої передачі у будь-який час до перетину державного кордону України (ч. 7 ст. 606 КПК України); тому, відповідно, надалі під час розгляду судом питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України перевірка добровільності згоди особи на передачу не становить предмет судового розгляду, оскільки вказане питання вирішується Міністерством юстиції України до звернення до суду [4].

Підставою для розгляду уповноваженим органом України (яким у провадженні по передачі засуджених осіб є Міністерство юстиції України) питання про передачу засудженої особи для відбування покарання закон називає запит уповноваженого (центрального) органу іноземної держави, звернення засудженого, його законного представника або близьких родичів чи членів сім'ї, а також інші обставини, передбачені законом України або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України (ст. 605 КПК України).

Відзначимо, що КПК України не встановлює спеціальних правил оформлення такого запиту, а отже, мають застосовуватися за аналогією ст. 548, 552 КПК України. Крім того, слід звернути увагу і на те, що традиційно запит про міжнародне співробітництво у межах будь-якої його форми розглядається не як підстава, а як привід до взаємодії з іноземними судовими і правоохоронними органами [6], і тому ст. 605 КПК України у цьому аспекті потребує уточнення.

Із запитом про передачу засудженої особи може звертатися як держава винесення вироку, так і держава виконання вироку. Запити надсилаються Міністерством юстиції держави, яка звертається із запитом, Міністерству юстиції держави, до якої звернено запит. Відповіді повідомляються по тих же каналах.

Зміст та форма запиту про передачу засудженої особи має відповідати вимогам КПК України (ст. 548, 552 КПК України) з урахуванням особливостей міжнародного договору України. Запит розглядається Міністерством юстиції України у розумний строк.

Після порушення перед Міністерством юстиції України клопотання про прийняття громадянина України, засудженого судом іноземної держави до позбавлення волі, для подальшого відбування покарання в Україні центральний орган запитує у відповідного органу іноземної держави документи, необхідні для вирішення питання по суті. Після того, як до Міністерства юстиції України надійдуть усі документи, що необхідні для прийняття рішення про передачу засудженої іноземним судом особи, вони підлягають розгляду та вивченню протягом місяця.

Якщо немає законодавчих перешкод для задоволення запиту про передачу засудженої особи, Міністерство юстиції України ухвалює рішення про прийняття громадянина України, засудженого судом іноземної держави, для подальшого відбування покарання на території України. Після цього Міністерство юстиції України має звернутись до суду першої інстанції за останнім відомим місцем проживання засудженої особи в Україні або за місцем знаходження Міністерства юстиції України протягом одного місяця з моменту його надходження з клопотанням про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України. Якщо запит і додаткові матеріали надійшли іноземною мовою, строк розгляду подовжується до трьох місяців.

Разом із клопотанням Міністерство юстиції України подає до суду «пакет документів», які необхідні для вирішення судом питання про приведення вироку іноземного суду у відповідність до законодавства України: копію вироку разом з документом, що підтверджує набрання ним законної сили; текст статей кримінального закону іноземної держави, на якому ґрунтується вирок; документ про тривалість відбутої частини строку покарання, у тому числі інформацію про будь-яке попереднє ув'язнення, звільнення від покарання і про будь-які інші обставини щодо виконання вироку; заяву засудженого про згоду на передачу його для відбування покарання в Україні, а у випадку, передбаченому міжнародним договором, згода на обов'язковість якого

надана Верховною Радою України, заяву законного представника засудженого; інформацію про стан здоров'я і поведінку засудженого.

Відкритими залишаються питання, пов'язані з визначенням кола осіб, які беруть участь у судовому засіданні щодо визнання та виконання іноземного судового рішення, визначення їх процесуальних прав та обов'язків.

КПК України 2012 року у ст. 610 передбачено, що обов'язковою є участь прокурора, щодо інших учасників спеціальних правил немає; у деяких дослідженнях підкреслюється, що участь засудженої особи не є обов'язковою [5].

Проаналізувавши ратифіковані конвенції, низку двосторонніх договорів, можна дійти висновків, що у судовому засіданні повинні брати участь:

- засуджений, щодо якого вирішується питання про визнання та виконання вироку іноземного суду;
- його законний представник – у випадках, визначених кримінальним процесуальним законом України, з метою захисту прав і законних інтересів особи, яка з об'єктивних причин позбавлена можливості на самозахист свого права;
- прокурор, який є обов'язковим учасником судового розгляду;
- у випадках коли є відповідне клопотання засудженої особи – захисник, а у випадках коли згідно із КПК України (ст. 45 КПК України) його участь є обов'язковою – і без такого клопотання;
- у випадку необхідності – перекладач.

У зв'язку з наведеним важливо зупинитися на питанні про кримінальні процесуальні функції, здійснювані названими учасниками кримінального провадження у разі вирішення питання про визнання та виконання рішень іноземних судів та міжнародних судових органів у зв'язку з передачею засуджених осіб, оскільки у літературі цьому питанню увага практично не приділяється.

Як зазначає І.В. Глов'юк, що «стосується такої форми міжнародного співробітництва, як передача засуджених осіб та виконання вироків, то її реалізація також здійснюється у межах окремої функції – міжнародного співробітництва. Так, клопотання Міністерства юстиції України про виконання вироку суду іноземної держави розглядається судом першої інстанції, суд не перевіряє фактичні обставини, встановлені вироком суду іноземної держави, та не вирішує питання щодо винуватості особи (ч. 3 ст. 603 КПК України), що вже не дає можливості визначити цей напрям діяльності суду першої інстанції як правосуддя» [9].

Відповідно, аналогічно слід визначити функціональну спрямованість діяльності суду під час розгляду клопотання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства

України (ст. 610 КПК України). У межах цієї ж функції прокурор бере участь у судовому розгляді питання про виконання вироку суду іноземної держави та питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України [9].

Засуджений, його законний представник, захисник, відповідно, реалізують протилежну за спрямуванням функцію – функцію захисту, на що прямо вказує п. 19 ст. 3 КПК України.

Цей підхід характерний і для вирішення питання про визнання та виконання вироку іноземного суду стосовно засудженого, адже у цій процедурі діяльність учасників з боку захисту спрямована на забезпечення правильного вирішення питання про визнання та виконання вироку іноземного суду, дотримання вимог ч. 4-6 ст. 610 КПК України у разі визначення судом статті (частини статей) закону про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України, і строку позбавлення волі на підставі вироку суду іноземної держави.

Для визначення правової природи судової діяльності у межах вказаної стадії принциповим є вирішення питання про наявність сторін та правового спору між ними, оскільки розгляд правосуддя лише як судової діяльності, яка здійснюється шляхом розгляду і вирішення кримінальних справ про злочини та об'єктивно-протиправні діяння по суті та про застосування або незастосування заходів кримінально-правового впливу і застосування у зв'язку із цим норм матеріального права, не враховує арбітральний характер діяльності суду у інших, крім судового розгляду, стадіях, а правосуддя у широкому значенні пов'язується у сучасних дослідженнях саме із вирішенням правових спорів (конфліктів) [10].

У разі вирішення питання про визнання та виконання іноземного судового рішення наявність сторін та протилежність їх інтересів, з урахуванням вищенаведеного, є очевидною, відповідно, завданням суду і є вирішення між ними правового спору (конфлікту) шляхом законного, обґрунтованого та справедливого вирішення питання про визначення статті (частини статей) закону про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України, і строку позбавлення волі, визначеного на підставі вироку суду іноземної держави, що і являє собою реалізацію функції правосуддя.

Відзначимо, що КПК України чітко не регламентує порядок розгляду судом питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до

законодавства України під час передачі засудженої особи. З огляду на судовий характер зазначеної процедури, участь у ній сторін, необхідність встановлення статті (частини статей) закону про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України, і строк позбавлення волі, визначений на підставі вироку суду іноземної держави, можливість розглянути питання про виконання додаткового покарання, призначеного вироком суду іноземної держави, можливість вирішити питання про виконання вироку суду іноземної держави в частині цивільного позову і процесуальних витрат, логічним буде застосування загального порядку судового розгляду з урахуванням особливостей, передбачених ст. 610 КПК України.

Стаття 610 КПК України не регламентує права засудженої особи, щодо якої судом розглядається питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України.

Як зазначає Я.І. Тростяньська, «у цьому випадку слід також використовувати аналогію закону, а саме ст. 263 КПК України, яка визначає права підсудного під час судового розгляду справи. Такий варіант дозволить засудженій особі брати активну участь у розгляді питання щодо визнання та виконання вироку іноземного суду, ефективно відстоювати свою позицію щодо перекваліфікації діяння, у зв'язку з яким було засуджено особу в країні винесення вироку, у відповідності до норм КК України, скасування, залишення чи обрання запобіжного заходу до засудженого, зарахування строку, відбутого у державі винесення вироку частини покарання» [3].

Але цю пропозицію було висловлено на основі положень КПК 1960 року, у зв'язку з чим вона потребує уточнення, особливо з урахуванням того, що КПК 2012 року не передбачає окремо прав засудженого.

Висновки. Доцільно у КПК України зазначити, що запит уповноваженого (центрального) органу іноземної держави, звернення засудженого, його законного представника або близьких родичів чи членів сім'ї, а також інші обставини, передбачені законом України або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, є приводом для розгляду питання про передачу засудженої особи для відбування покарання, а також передбачити, що засуджений має права та обов'язки обвинуваченого в обсязі, необхідному для захисту прав та законних інтересів під час розгляду судом питання про приведення вироку суду іноземної держави у відповідність до законодавства України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Блажівський Є.М., Козьяков І.М., Толочко О.М., Мірошніченко С.С., Власова Г.П. Актуальні питання кримінального процесу України : навчальний посібник. Національна академія прокуратури України. Центр учбової літератури, 2013. 304 с.
2. Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах (ETS N 73): дата набуття чинності: 29 груд. 1995 р. / Верховна Рада України: URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_008.
3. Конвенція про передачу засуджених осіб від 21 берез. 1983 р. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_025.
4. Курбатова І.С. Міжнародне співробітництво прокуратури України під час кримінального провадження в порядку перейняття. *Приватне та публічне право*. 2020. № 1. С. 87–91.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10. № 11–12. № 13, ст. 88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-1775>.
6. Маланюк А.Г. Провадження у кримінальних справах, пов'язане з міжнародними відносинами, за законодавством України : дис. ... к.ю.н. Львів, 2004. 237 с.
7. Підгородинська А.В. Визнання та виконання рішень іноземних судів та міжнародних судових органів при перейнятті кримінального провадження. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2015. № 2. С. 190–193.
8. Сердюк В.В., Бабанли Р.Ш. Загальні засади міжнародного співробітництва при наданні міжнародної правової допомоги у кримінальних справах: процесуальний аспект. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2012. № 6(9). С. 113–132.
9. Тростяньська Я.І. Визнання і виконання в Україні вироків іноземних судів : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2011. 23 с.
10. Татаров О.Ю. Проблеми доказування в кримінальному провадженні в порядку перейняття. *Вісник кримінального судочинства*. 2015. № 4. С. 87–95.

REFERENCES

1. Blazhivskyy, Ye.M., Kozyakov, I.M., Tolochko, O.M., Miroshnychenko, S.S., & Vlasova, H.P. (2013). *Aktual'ni pytannya kryminal'noho protsesu Ukrayiny [Current issues of the criminal process of Ukraine]*. Natsional'na akademiya prokuratury Ukrayiny; Tsentri uchbovoyi literatury. 304 s. [in Ukrainian].
2. Yevropeys'ka konventsiya pro peredachu provadzhennya u kryminal'nykh spravakh (ETS N 73) (1995) [European Convention on Transfer of Proceedings in Criminal Matters]: data nabuttya chynnosti: 29 hrud. 1995 r. Verkhovna Rada Ukrayiny. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_008 [in Ukrainian].
3. Konventsiya pro peredachu zasudzhennykh osib [Convention on the transfer of convicted persons]: vid 21 berez. 1983 r. Retrieved from: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_025 [in Ukrainian].
4. Kurbatova, I.S. (2020). Mizhnarodne spivrobotnytstvo prokuratury Ukrayiny pid chas kryminal'noho provadzhennya v poryadku pereynyattya [International cooperation of the prosecutor's office of Ukraine during criminal proceedings in the order of adoption]. *Pryvatne ta publichne pravo*, 1. S. 87–91 [in Ukrainian].
5. Kryminalnyy protsesualnyy kodeks Ukrayiny [Criminal Procedure Code of Ukraine]: Zakon Ukrayiny vid 13.04.2012 r. № 4651-VI. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. 2013. № 9–10. № 11–12. № 13, st. 88. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-1775> [in Ukrainian].
6. Malanyuk, A.H. (2004). Provadzhennya u kryminalnykh spravakh, pov'yazane z mizhnarodnyimi vidnosynami, za zakonodavstvom Ukrayiny [Proceedings in criminal cases related to international relations under the legislation of Ukraine]. *Candidate's thesis*. L'viv. 237 [in Ukrainian].
7. Pidhorodynska, A.V. (2015). Vyznannya ta vykonannya rishen' inozemnykh sudiv ta mizhnarodnykh sudovykh orhaniv pry pereynyatti kryminal'noho provadzhennya [Recognition and execution of decisions of foreign courts and international judicial bodies when taking over criminal proceedings]. *Pivdenoukrayins'kyi pravnychiy chasopys*, 2. S. 190–193 [in Ukrainian].
8. Serdyuk, V.V., & Babanly, R.SH. (2012). Zahalni zasady mizhnarodnoho spivrobotnytstva pry nadanni mizhnarodnoyi pravovoyi dopomohy u kryminal'nykh spravakh: protsesual'nyy aspekt [General principles of international cooperation in providing international legal assistance in criminal cases]. *Chasopys tsyvil'noho i kryminal'noho sudochynstva*, 6(9). S. 113–132 [in Ukrainian].
9. Trostyanska, Ya.I. (2011). Vyznannya i vykonannya v Ukrayini vyrokiv inozemnykh sudiv [Recognition and execution of judgments of foreign courts in Ukraine]. *Extended abstract of candidate's thesis*. Kyiv, 2011. 23 s. [in Ukrainian].
10. Tatarov, O.Yu. (2015). Problemy dokazuvannya v kryminal'nomu provadzhenni v poryadku pereynyattya [Problems of proof in criminal proceedings in the order of adoption]. *Visnyk kryminal'noho sudochynstva*, 4. S. 87–95 [in Ukrainian].

A. B. Antoniuk, P. Yu. Kravchuk. The rights of the convicted person in the recognition and enforcement of decisions of foreign courts and international judicial bodies in connection with the transfer of convicted persons

The article is devoted to the issues of execution of foreign criminal charges and execution of foreign criminal charges and compliance with the legislation of Ukraine, which continues criminal activities. Competently charged foreign nationals, as there are questions about the implementation of the subsequent closure of the case. It will also require a thorough investigation and consideration not only of the institution for the criminal offense, the punishment of the person who committed the criminal offense (the institution, etc. preparation of charges), drawing up an indictment, presenting an indictment, taking it into custody, implementing measures to ensure criminal prosecution, and as a means of ensuring the closure of the case by the actual execution of the test.

Key words: *detainee, accused, sentence execution, criminal prosecution, international treaties.*